

פרשת מטות תשפ"ד
נדרים

במדבר פרק ל

(ב) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְקֻנֹּק: (ג) אִישׁ כִּי יִדְרֶה לִיקְנֹק
אוֹ הַשֶּׁבַע שֶׁבַע לְאַסֹּר אֶסֶר עַל נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דַּבְּרוֹ
כָּכֵל הַיֵּצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה:

רש"י

(ב) ראשי המטות - חלק כבוד לנשיאים ללמדם
תחלה ואחר כך לכל בני ישראל. ומנין שאף שאר
הדברות כן, תלמוד לומר (שמות לד, לא-לב) וישבו
אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה וידבר משה אליהם
ואחרי כן נגשו כל בני ישראל. ומה ראה לאומרה

כאן, למד שהפרת נדרים ביחיד מומחה ואם אין יחיד מומחה מפר בשלשה הדיוטות. או יכול שלא אמר
משה פרשה זו אלא לנשיאים בלבד, נאמר כאן זה הדבר, ונאמר בשחוטי חוץ (ויקרא יז, ב) זה הדבר, מה
להלן נאמרה לאהרן ולבניו ולכל בני ישראל, שנאמר דבר אל אהרן וגו', אף זו נאמרה לכולן: זה הדבר -
משה נתנבא (שמות יא, ד) בכה אמר ה' כחצות הלילה, והנביאים נתנבאו בכה אמר ה', מוסף עליהם משה
שנתנבא בלשון זה הדבר. דבר אחר זה הדבר מיעוט הוא, לומר שהחכם בלשון התרה ובעל בלשון הפרה,
כלשון הכתוב כאן, ואם חלפו אין מותר ואין מופר: (ג) נדר - האומר הרי עלי קונם שלא אוכל או שלא
אעשה דבר פלוני, יכול אפילו נשבע שיאכל נבלות אני קורא עליו ככל היוצא מפיו יעשה, תלמוד לומר
לאסור אסר, את המותר ולא להתיר את האסור: לא יחל דברו - כמו לא יחלל דברו, לא יעשה דבריו
חולין: